

Drogi Panie Profesorze!

Przed dekadą pojawił się Pan w akademickim życiu Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie. To nie przypadek, że właśnie Pana Profesora na naszej drodze postawiła nam Boża opatrzność. Zagościł Pan na dobre w przyjaznym – co często sam podkreślał – środowisku Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej i inspirował jego kadry oraz studentów do rozwoju naukowego, badawczego i dydaktycznego. Wiemy, że i Pan profesor czerpał z ducha naszej uczelni, z mądrości najważniejszej z Ksiąg i z myśli patrona uczelni św. Jana Pawła II, którego bardzo cenił, promując wartość prawdy, godność osoby i szacunek dla każdego człowieka.

Mądrość stół zastawiła obficie i na ucztę zaprasza swój lud. Dziękujemy, że spotykaliśmy się przy jednym stole. Właśnie tutaj, na naszej uczelni...w ostatniej dekadzie Pana życia...

Panie Profesorze!

Pana zasługi dla polskiej i światowej nauki, dla kultury są nieocenione. Był Pan Profesor człowiekiem wielkiego umysłu, Mistrzem Słowa, wspaniałym nauczycielem, postacią wielkiego formatu i wielkiego serca. Posiadał cenną zdolność i umiejętność łączenia akademickiego świata idei z troską o przywracanie sensu naszym ludzkim słowom, by w pięknych formach języka mieściła się też piękna i wartościowa treść. Pragnę z całego serca podziękować za wielką życzliwość, jaką obdarzał Pan wszystkich ludzi, szczególnie naszych studentów, za szacunek dla każdego człowieka, za pokorę i skromność, za te wszystkie wartości, które budowały i łączyły ludzi. Ufamy i o to się modlimy, że jest Pan Profesor już w rękach Odwiecznej Mądrości...Pan i Pana słowa. Wieczny odpoczynek racz Mu dać Panie!